

baneanlæg, foruden hvad Ekspropriationsomkostningerne maatte andrage, men jeg gør opmærksom paa, at denne Sum ingenlunde kommer til Anvendelse straks, men først i Løbet af Aaringer, og det forekommer os saaledes ingenlunde uforsvarligt at gaa dertil. Jeg tør saa meget mere tilraade dette, som vi derved kun komme meget lidt ud over den Sum, som Regeringen ved sine oprindelige Forslag havde indstillet til Vedtagelse. Jeg tror kun det er $\frac{1}{2}$ Million mere. Disse 14,780,000 Kr. fordele sig saaledes — det bemærker jeg med Hensyn til § 6 — at man i Overensstemmelse med, hvad der hidtil har været, om end ikke altid fulgt, saa dog opstillet, henfører til Afholdelse blandt Finanssaarets løbende Udgifter saadanne Anskaffelser, som ikke have nogen blivende Karakter; og dertil henregner man ogsaa i Overensstemmelse med Regeringens Forslag selve Dampfærgerne ved Gedser—Warne-münde og endvidere Inventarium og Driftsmateriel ved Banerne. Man siger, og det vistnok med Rette, at saadanne løse Genstande, som ikke ere permanente, ikke bør betales ved Laans Optagelse. Disse Genstande andrage 3,350,000 Kr. Paa den anden Side resterer der saa 11,430,000 Kr. til selve Baneanlægene. Det er med Hensyn til denne Sum, at man har forenet sig om den Udtalelse i Slutningen af § 6, at de øvrige Udgifter, foranledigede ved Loven, kunne afholdes dels uden Benyttelse af Statslaan, dels ved Statslaan, medens den nærmere Bestemmelse bliver at fastsætte ved særegen Lov. Ogsaa denne Bestemmelse skal jeg anbefale. Den skyder altsaa paa en vis Maade Afgørelsen ud til senere, men den slaar fast, at man dels kan benytte Statslaan og dels, hvor dette kan undgaas, tage Udgifterne blandt Finanslovens løbende Udgifter, hvorved altsaa Meningen er, at man i hvert enkelt Tilfælde maa overveje, om de øvrige Krav til Statskassen tillade, at disse Jærnbaneudgifter afholdes paa Finansloven, eller de skulle tilvejebringes ved Laan. Dette med Hensyn til §§ 3 og 6.

I § 4 finde Tingets Medlemmer en Afgørelse af de 3 Spøragsmaal, om hvilke der ikke har været Uoverensstemmelse mellem Tingene, men hvor der dog har været forskellige Meninger om, hvorledes man skulde ordne de forskellige Poster, der allesammen dog ere afhængige af et Skøn. Ærede Medlemmer ville se, at man her har foreslaaet, at Kommunernes Bidrag til Banerne skal sættes til 25,000 Kr. pr. Banemil, at Esbjerg Kommunes Bidrag

skal sættes til det halve af Udgiften ved Anskaffelsen af en Grund, som siden skal gaa over til Kommunen, at Korsør Kommune skal give Afkald paa 3,000 af de 4,350 Kr., som den hidtil har oppebaaret af Statskassen, og endelig har man for Aarhus' Vedkommende sat Procentløbet, som Kommunen skal bidrage til det vedkommende Areal, til 15 pCt. Dette er, som sagt, rent skønsmæssige Bestemmelser, men jeg tror, at ligesom vi alle i Udvalget have samlet os om det som det rimelige paa et enkelt Medlem nær, vil ogsaa Tinget her finde, at det er en forsvarlig Afgørelse.

Saa har jeg kun tilbage at gøre to Udtalelser paa hele Udvalgets Vegne, og de ville paa samme Maade blive fremsatte af Ordføreren i Folketinget, idet man lægger Vægt paa, at de framtræde som Udtalelser fra Udvalgets Side. Den første er den, at den Rækkefølge, hvori Baneanlægene nævnes i § 1 under Litra a—g, er tilfældig og intet angiver med Hensyn til Tidsfølgen for disse Anlægs Udførelse. Med Hensyn til de under Litra b. og c. anførte Anlæg er Udvalget dog enigt om at udtale, at Baneanlægget Langaa—Silkeborg ikke maa udføres før Baneanlægget Viborg—Herning. Den anden Udtalelse, hvorom Udvalget er enigt, vedrører Banestrækningen Langaa—Silkeborg og gaar ud paa, fra Udvalgets Side at udtale, at det anses for ønskeligt, at Banen fra Langaa til Silkeborg føres i muligt direkte Linie mellem de to nævnte Punkter. Hertil skal jeg indskrænke mig og anbefale det foreliggende Forslag til Tingets Vedtagelse.

Lunn: Ja, det er ret tungt for mig i dette Øjeblik, hvor Rigsdagens sidste Time er ved at udrinde for denne Gang, at skulle tage Ordet i den Sag, som alene af alle Sager interesserer mig i fuldt Maal, for jeg gør det jo under Trykket af, at det høje Landsting ikke ønsker at høre mere end det nødvendige af mig. Jeg vil dog tro, at ærede Kolleger ikke vilde fortænke mig i, at jeg dog maa sige noget om denne Sag ud over det, som er fremført i den Mindretals Betænkning, jeg har faaet trykt i Tidenden; jeg kan med Hensyn til den henvise ærede Medlemmer til at læse den, for saa vidt de ikke maatte have gjort det. Den gaar i Korthed ud paa at fremdrage det økonomiske Moment, som det, der forekommer mig at være Hovedsagen til at fraraade, at man i dette Øjeblik vedtager saa store Jærnbaneanlæg.